

zo krom als een kram

zo komt het verleden boven:
je schuift de gordijnen open
en schuldig zie je: de merel
is vergeefs gekomen, geen
snede bleef nog over

dan maar een koekje van eigen
deeg, een gebak verbrokkeld,
zoals de bijbel zegt: kruimels
voor de dieren onder tafel

opeens staat ze voor jouw ogen
het vrouwtje in het veld, niet
gebogen maar geknakt, zij
schoffelt en sprokkelt zo krom
als een kram in een plank

je keek met ontzag: kon dit
ook jou overkomen, leunend
steunend op een hark, een rug
die kreunt onder de oude dag?

nooit kon je voorbij de hoeve
komen of je zag haar in een voute-
kamer, de handen gevouwen,
het rimpelmondje open boven
het gesteven laken, de zoom van kant

het zwarte vrouwtje in het veld
kan het dat zij wederkeert
in een zwarte merel: zo glanzend
zo verlost van last en zo lustig?

je vult een kom, een bedelnap
met brokken van gebak,
vergeet je kommer: de merels
landen al met twee en voeren
meteen weer oorlog

terwijl het vrouwtje daar alleen
in de stilte van de velden stond,
alleen en vredig – een beeld van lang
geleden, een bult die je moet dragen
mompelend met een rimpelmond

Staf De Wilde